

TROTSKIN DIPLOMATIASTA JA ERÄÄSTÄ PUOLUEMIESTEN TOIMINTAOHJELMASTA

Trotskyin „Pravda” lehden 22. numero, joka ilmestyi hiljakkoin pitkän väliajan jälkeen, kuvastaa havainnollisesti niiden ulkomaisten pikku ryhmien kuoleentumisprosessia, jotka ovat yrittäneet rakentaa olemassaolonsa sen pohjalle, että pelataan diplomaattista peliä epäsosialidemokraattisten likvidaattoruus- ja otzovismivirtausten kanssa.

Lehti ilmestyi 29 p:nä marraskuuta u.l.— miltei kuukautta myöhemmin Venäjän organisaatiokomission tiedonannon ilmestymistä. *Trotsky ei mainitse sanallakaan siitä!*

Trotskyille ei VOK:ta ole olemassakaan. Trotsky sanoo itseään puoluemieheksi sillä perusteella, että Venäjällä oleva puoluekeskus, jonka on perustanut Venäjän sosialidemokraattisten puoluejärjestöjen valtava enemmistö, on hänelle nollan arvoinen! Vai olisiko päinvastoin, toverit, eiköhän Trotsky ulkomaisine pikku ryhmineen liene nollan arvoinen Venäjän sosialidemokraattisille järjestöille?

Trotsky painattaa kaikkein lihavimmalla kirjasinlajilla vakuutteensa — viitsiikin vanhoa? — että hänen lehtensä „ei ole ryhmäkuntalainen, vaan puoluehenkinen”. Silmäilkääpä hieman tarkemmin 22. numeron sisältöä, niin huomaatte heti, miten mutkatonta peliä pelataan vperjodilaisten ja likvidaattorien ei-puoluekantaisten ryhmien kanssa?

Siinä on S. V:n allekirjoittama ja „Vperjod” ryhmää mainostava kirje Pietarista. S. V. moittii Trotskia siitä, ettei tämä ole julkaissut anomuskampanjaa vastustavaa pietarilaisten päätöslauselmaa, joka lähetettiin hänelle jo kauan sitten. Trotsky, jota vperjodilaiset syyttävät „ahtaasta ryhmäkuntalaisuudesta” (miten hävytöntä epäkiitollisuutta!), kiertää ja kaartaa vedoten siihen, ettei hänen

lehdellään ole varoja ja että se ilmestyy harvaan. Koko peli on läpinäkyvää: me teille — te meille; me (Trotski) olemme vaiti puoluemiesten taistelusta otzovisteja vastaan ja toisaalta me (Trotski) autamme „Vperjodin” mainostamista, mutta antakaa tekin (S. V.) likvidaattorien pitää „anomuskampanjansa”. Kummankin ei-puoluekantaisen ryhmän diplomaattinen puolustaminen — sekä ei olisi aitoa puoluekantaisuutta?

Siinä on fraaseista rikas pääkirjoitus, jolla on kaikukuva otsikko „Eteenpäin!”. „Valveutuneet työläiset!”, luemme siitä, „nykyään teillä ei ole sen tärkeämpää” (vai niin!) „ja kaikkikäsittävää” (höpsis, miesparka) „tunnusta kuin yhdistymis-, kokoontumis- ja lakkovapaus”. „Sosialidemokratia”, luemme edelleen, „kutsuu proletariaattia taisteluun tasavallan puolesta. Jottei taistelu tasavallan puolesta olisi pelkkä (!) harvojen valittujen tunnus, on välttämätöntä, että te, tietoiset työläiset, opetatte joukot kokemuksen perusteella ymmärtämään yhdistymisvapauden tarpeellisuuden ja taistelemaan tämän elintärkeän luokkavaatimuksen puolesta”.

Vallankumouksellisen sanahelinän tarkoituksena on suojella ja puolustella likvidaattoruusvalhetta ja turmella siten työläisten tietoisuutta. Miksi tasavalta-tunnus on *pelkkä harvojen* tunnus, kun tasavalta merkitsee Duuman hajottamisen mahdottomuutta? — yhdistymis- ja painovapautta? — talonpoikien vapautumista Markovien, Romanovien ja Purishkevitshien harjoittamasta väkivallasta ja rosvouksesta? Eikö liene selvää, että asia on juuri päinvastoin: „pelkkä” ja järjetön on „kaikkikäsittävänä” tunnuksena „yhdistymisvapaus”-tunnus, *kun se ei liity* tasavalta-tunnukseen?

Järjetöntä on vaatia tsaarin monarkialta „yhdistymisvapautta”, ellei selitetä joukoille, että sellainen vapaus ei sovi yhteen tsarismin kanssa ja että sellaista vapautta varten on välttämätön tasavalta. Yhdistymisvapautta koskevien lakiehdotusten esittäminen Duumalle ja samantapaisia aiheita koskettelevat välikysymykset ja puheet olkoot meille sosialidemokraateille nimenomaan sekä aiheena että aineistona tasavallan puolesta harjoitettavassa agitatioissa.

„Tietoisten työläisten on opetettava joukot kokemuksen perusteella ymmärtämään yhdistymisvapauden tarpeelli-

suus"! Jo „ekonomistien” käytössä kuluneen vanhan venäläisen opportunistin vanha virsi! Joukkojen *kokemusta* on se, kun ministerit lakkauttavat niiden yhdistyksiä, kuvernöörit ja urjadnikat harjoittavat jok'ikinen päivä väkivaltaa — juuri se on todella *joukkojen kokemusta*. Mutta „yhdistymisvapaus”-tunnuksen ylistäminen tasavallan vastapainona on opportunistisen, joukoille vieraan intelligentin sanahelinää. Se on sellaisen intelligentin sanahelinää, joka kuvittelee joksikin „joukkoja” kasvattavaksi „kokemukseksi” „anomusta” (jossa on 1.300 allekirjoitusta) tai vihreän veran alle pantua lakiehdotusta. Itse asiassa joukkoja kasvattaa muunlainen, elämästä eikä papereista saatu kokemus, niitä valistaa agitaatio, jota harjoittavat luokkatietoiset työläiset nimenomaan tasavallan puolesta, mikä poliittisen demokratismien mielessä on ainoa kaikkikäsittevä tunnus.

Trotsky tietää vallan hyvin, että legaalisisissa julkaisuisaan likvidaattorit nimenomaan *yhdistävät* „yhdistymisvapaus”-tunnuksen tunnuksen: alas illegaalinen puolue, alas tasavaltataistelu. Trotskin tehtävänä onkin suojella likvidaattoruutta heittämällä hiekkaa työläisten silmille.

Trotsky kanssa on mahdotonta väitellä asian olemuksesta, sillä hänellä ei ole minkäänlaisia mielipiteitä. Voidaan ja pitääkin väitellä vakaumuksellisten likvidaattorien ja otzovistien kanssa, mutta sellaisen henkilön kanssa, joka pelaa sillä, että peittelee sekä niiden että näiden virheitä, ei väitellä: hänet paljastetaan... mitä halpahintaisimmaksi diplomaatiksi.

Pitää väitellä „Pravdan” 22. numeroon joutuneiden ohjelmateesien laatijoiden kanssa. Heidän virheensä johtuu joko siitä, etteivät he tunne VSDTP:n joulukuun (1908) päätöslauselmia, tai siitä, etteivät he ole vapautuneet täydellisesti eräistä likvidaattorien ja „vperjodilaisten” ajattelun horjahduksista.

Ensimmäisessä teesissä sanotaan, että kesäkuun 3 päivän järjestelmä on „feodaalityyppisten aatelistilanherrojen tosiasiallista rajatonta herruutta”, ja lisäksi mainitaan edelleen, että „herruutensa itsevaltiudellisen-virkavaltaisen luonteen” he „peittävät itse asiassa oikeudettoman Valta-kunnanduuman valeperustuslaillisella naamarilla”.

Jos tilanherrain Duuma on „itse asiassa oikeudeton” — ja se pitää paikkansa —, niin kuinka voi tilanhérrojen herruus olla „rajatonta”?

Teesien laatijat unohtavat, että tsaarin monarkian luokaluonne ei lainkaan tee olemattomaksi sitä valtavaa riippumattomuutta ja itsenäisyyttä, mikä on tsaarivallalla ja „virravallalla” Nikolai II:sta alkaen aina joka urjadrakkaa myöten. Tämän virheen — itsevaltiuden ja monarkian unohtaminen ja samaistaminen *välittömästi* yläluokkien „puhtaan” herruuden kanssa — tekivät otzovistit vv. 1908—1909 (ks. „Proletarin” 44. numeron liitettä)¹¹⁹, teki Larin v. 1910, tekevät eräät yksityiset kynäilijät (esim. M. Aleksandrov¹²⁰), tekee likvidaattorien puolelle mennyt N. R-kov.

Joulukuun (1908) päätöslauselmissa on porvariston tukeen nojaavasta feodaalien herruudesta suoritettu juuri sellainen analyysi, joka leikkaa tuon virheen juuret.

Toisessa teesissä viitataan VSDTP:n minimiohjelmaan, jota paitsi „erikoisen näkyvälle paikalle” asetetaan monia sen kaltaisia vaatimuksia kuin ovat yhdistymisvapaus ja tilanherramaiden konfiskointi, mutta tasavallasta ei mainita mitään. Mielestämme se ei ole oikein. Tunnustaessamme täydellisesti ehdottoman välttämättömäksi agitoida yhdistymisvapauden hyväksi olemme sitä mieltä, että tasavaltatunnus tulee asettaa näkyvimmälle paikalle.

Kolmas teesi: „Laajojen kansanjoukkojen uusien vallankumouksellisten esiintymisten välttämättömyys”, sillä niiden puuttuessa vaatimuksemme eivät ole toteutettavissa.

Viimeinen on peräti oikein, mutta se on vain puolet totuudesta. Marxilaiset eivät voi rajoittaa viittaamaan joukkojen uusien esiintymisten „välttämättömyyteen”, heidän on ensin osoitettava, mitkä syyt aiheuttavat (jos aiheuttavat) uuden vallankumouksellisen kriisin lähestymisen. Sellaisen kriisin puuttuessa „esiintymiset” — ne ovat aina, jos tahdotte tietää, „välttämättömiä”! — ovat mahdottomia.

Teesien laatijoilla on mitä parhaimpia vallankumouksellisia aikomuksia, mutta heidän ajattelutavassaan on eräänlainen puutteellisuus. Joulukuun (1908) päätöslauselmissa ei johdeta uusien esiintymisten „välttämättömyyttä” noin yksinkertaisesti, mutta se johdetaan sen sijaan oikeamin.

Neljäs teesi: „Sellaisen joukkojen uuden vallankumouksellisen esiintymisen mahdollisuus enemmän tai vähemmän

läheisessä tulevaisuudessa ja porvariston vastavallankumouksellisen osuuden... armoton arvostelu" j.n.e.

Riippumatta siitä, ovatko „esiintymiset mahdollisia”, arvostelu on aina tarpeellista jopa sellaisenakin aikana, jolloin joukkojen esiintymiset ovat ilmeisesti mahdottomia. Esiintymismahdollisuuden ja arvostelun sitominen toisiinsa merkitsee sitä, että marxilaisuuden *alati* ehdoton *linja* sekoitetaan *yhteen* (erikoisen korkeaan) taistelulajiin. Tämä on ensimmäinen virhe. Ja toisena on se, että „älä myy karhun taljaa, ennen kuin karhu on kaadettu”: turhaa on puhua esiintymismahdollisuudesta, on todistettava se käytännössä. Toimintaohjelmassa riittää, kun mainitaan nousun alkamisesta ja korostetaan agitaation ja joukkojen esiintymisen valmistelun tärkeyttä. Älkävatko joukkojen esiintymiset lähitulevaisuudessa vai eivät, sen tulevat osoittamaan tapahtumat.

Viides teesi on mainio, sillä siinä tähdennetään sitä valtavaa merkitystä, mikä Valtakunnanduumalla on puhujalavana agitaatiotyössä.

Emme tiedä, keitä ovat ohjelmateesien laatijat. Mutta jos he ovat venäläisiä vperjodilaisia (niin kuin eräistä merkeistä päätellen voi olettaa), niin onniteltakoon heitä palavasti sen johdosta, että he ovat päässeet irti eräästä „Vperjod” ryhmän virheestä. Näillä vperjodilaisilla on puoluemiehen kunniantuntoa, sillä he antavat suoran, selvän vastauksen erääseen „kipeään” kysymykseen. Sitä vastoin „Vperjod” ryhmä pettää puoluetta mitä häpeämättömimmällä tavalla, kun se puolustaa ja suojelee otzovismia yhä vieläkin, vuoden 1911 joulukuussa, antamatta suoraa vastausta kysymykseen, joka koskee osallistumista IV Duumaan. Tuon ryhmän tunnustaminen sosialidemokraattiseksi merkitsee sosialidemokratismiin pilkkaamista.